

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.143/2011/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, **2013. év március hó 26. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A zsarolás bűntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 5.B.819/2010/19. számú ítéletét II. r. vádlottal szemben **megváltoztatja** és őt megrovásban részesíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a II. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság 5.B.819/2010/19. számú - 2011. év február hó 17. napján kihirdetett - ítéletével a II. r. vádlott bűnösségét 2 rb. zsarolás bűntettében, mint bűnsegéd [Btk. 323. § (1) és (2) bekezdés b) pontja] állapította meg, ezért őt halmazati büntetésül 10 hónapi börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Az elsőfokú bíróság a sértettek polgári jogi igényét a törvény egyéb útjára utasította.

A kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg II. r. vádlott az ok megjelölése nélkül, védője pedig felmentés végett jelentett be fellebbezést.

Az I. r. vádlottal szemben az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.370/2011. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Az ügyészség álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartva, kellő alapossággal folytatta le az eljárását, és ítéleti tényállását hibamentesen állapította meg. A tényállás annyival egészítendő ki, hogy I. r. vádlott a tárgyaláson kártérítésként 300.000 forintot adott át 1. sértettnek. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, a felmentést célzó védelmi

fellebbezés, amely a mérlegeléssel megállapított tényállást, a bizonyítékok mikénti értékelésén keresztül sérelmezi, megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet. A II. r. vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és a jogi minősítés is törvényes. A Fővárosi Bíróság helyesen vette számba és súlyuknak megfelelően értékelte a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A II. r. vádlott védője bejelentett fellebbezésének írásbeli indokolását benyújtotta a Fővárosi Ítéltáblához. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás II. r. vádlott bűnösségét megalapozó részében iratellenes és minden ténybeli alapot nélkülöz, ebből kifolyólag az elsőfokú ítélet II. r. vádlott tekintetében megalapozatlan és törvénytörő. Az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna valamennyi, a vádlott terhére és javára szóló bizonyítékokat, értékelnie kellett volna az egyes vallomásokot, és a vallomásokot össze kellett volna vetnie a további más bizonyítékokkal is. Indokolása során külön ki kellett volna térnie a vádlotti védekezés lényeges elemeire, és arra, hogy azzal szemben milyen tények alapján, mely bizonyítékokat fogadott el és állapította meg a II. r. vádlott terhére a bűncselekményt. Az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a bűnösségének kizárását megalapozó bizonyítékokat, nem foglalkozott a sértetti vallomásokban felmerülő önellentmondásokkal. Nem foglalkozott azzal a körülménnyel, hogy az I. r. vádlott bizonyítottan ugyanolyan bűncselekményt követett el II. r. vádlottal szemben, mint a sértettek sérelmére, és olyan kijelentést adott II. r. vádlott szájába, amely igazoltan nem hangzott el. Hangsúlyozta, hogy a sértettek ugyanakkor saját rokonaiknak, akiknek tanúkénti kihallgatására szintén sor került sem beszéltek arról, hogy I. r. vádlotton kívül bárki más, így II. r. vádlott szerepet játszott volna a bűncselekmény elkövetésében. A vád nem bizonyította, hogy II. r. vádlott tudott volna arról, hogy I. r. vádlott a sértetteket gyilkossággal fenyegette. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását és II. r. vádlott felmentését, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására való utasítását indítványozta.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen előadta, hogy az elsőfokú bíróság II. r. vádlottat érintően valamennyi bizonyítékot nem vont az értékelési körébe és mérlegelése ennek tükrében nem megfelelő. Nem vizsgálta az elsőfokú bíróság azt a körülményt, hogy a sértettek vallomásai önellentmondásosak voltak, az általuk elmondottak súlyával nem voltak tisztában. Az a körülmény, hogy II. r. vádlott időnként fültanúja volt a cselekményeknek, nem bizonyítja, hogy szándékegységben cselekedtek, megismételte, hogy I. r. vádlott II. r. vádlott sérelmére is elkövetett korábban erőszakos cselekményt. Elsődlegesen azt indítványozta, hogy az ítéltábla változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét és II. r. vádlottat mentse fel, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, harmadlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy nem érzi bűnösnek magát a terhére rótt bűncselekményben.

A bejelentett fellebbezés kapcsán a Fővárosi Ítéltábla az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából szükséges bizonyítékokat feltárta, eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének. Az eljárási résztvevőkkel szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, s az arra adott válaszok is rögzítésre kerültek. A releváns okirati bizonyítékok felolvasása megtörtént.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről számot is adott.

A II. r. vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, kizárólag az elsőfokú bíróság előtt tett érdemi vallomást, melyben valamennyi őt terhelő addigi vallomásokban elhangzottak - 1. és 2. sértettek - valóságtartamát vitatta. A II. r. vádlott tagadásával szemben az elsőfokú bíróság a történeti tényállást a meghallgatott tanúk, mindenekelőtt a sértettek e körben tett következetes vallomására alapította. Ezen bizonyítékokból egyértelműen megállapítható, hogy az I. r. vádlott volt az, aki a bűncselekményeket kitalálta és megvalósította, amely eseménysorba II. r. vádlott belekerült és ennek során I. r. cselekvőségéhez kapcsolódóan segítette fenntartani annak látszatát, hogy a sértettek fenyegetett helyzetben vannak. II. r. vádlott jelen volt olyan esetenél, amikor 1. sértett ékszereket adott be a BAV fiókba és az azokért kapott pénzt átadta I. r. vádlottnak, valamint megerősítette a két sértettnek I. r. vádlott azon állítását, mely szerint 4. tanú veszélyes ember és a családja is olyan, akiktől okkal lehet tartani. Az a körülmény, hogy az akkor 19 éves II. r. vádlott tudatában a diákcsíny és a bűncselekmény elkövetése nem határolódott el egymástól az események lefolyásán és a bűncselekmény elkövetésének tényén nem változtat. Ugyanakkor 1. sértettet illetően - akivel nem vitatottan II. r. vádlott is gyakran találkozott ebben az időszakban illetve baráti kapcsolatot ápolt - olyan változások voltak az őt közelebbről ismerők számára tapasztalhatóak - feltűnő fogyása, állandósult rosszkedve - amelyek mindenki, így II. r. vádlott számára is nyilvánvalóvá tették a sértettet komoly, számára megoldhatatlannak tűnő lelki problémák nyomasztják. Önmagában már ez is ellentmond annak, hogy az I. r. vádlottal is napi kapcsolatban álló II. r. vádlott teljeséggel gyanútlan volt az események lefolyása során.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat irathűen rögzítette, egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett. A megállapított tényállás döntően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, néhány részletében azonban azt a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az alábbiakkal helyesbítette és egészítette ki:

A történeti tényállásból a 3. oldal 4. bekezdésének negyedik és ötödik mondatát kirekeszti és az indokolás körébe átemeli, mert az abban foglaltak nem a történeti tényállás részei, hanem az indokolás körébe tartozó megállapításokat tartalmaznak. Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során szó szerint átmásolta a vádirati tényállásban foglaltakat és ennek következménye, hogy az ítéleti tényállás történeti részében az indokolás körébe tartozó - a vádban szereplő - megállapításokat is rögzített.

- A történeti tényállás 3. oldal 5. bekezdését azzal pontosítja, hogy a „II. r. vádlott segítő magatartása” szövegrészt kirekeszti, arra figyelemmel, hogy ez ellentmond a tényállásban rögzített II. r. vádlott által tanúsított elkövetői magatartásnak. Az elsőfokú bíróság által rögzített elkövetői magatartás II. r. vádlott részéről az volt, hogy egyetlen alkalommal egy ...-ban történt találkozáson beszélt a sértetteknek 4. tanúrói és családjáról és ezzel erősítette a sértettekben I. r. vádlott által már korábban kialakított félelmet. Ennek megfelelően ezen egy alkalommal kifejtett tényállásszerű magatartás miatt II. r. vádlott esetében nem állapítható meg a Btk. 323. § (1) bekezdésében meghatározott zsarolás büntetének folytatólagos elkövetése, szemben I. r. vádlottal, akinek esetében ennek megállapítását az elsőfokú bíróság ugyan elmulasztotta, azonban vele szemben az ítélet jogerőre emelkedett, így a Fővárosi Ítéltábla csupán e mulasztás megállapítására szorítkozhatott.

- I. r. vádlott az elsőfokú bírósági tárgyaláson átadott 300.000 forintot 1. sértettnek.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállás - a fenti kiegészítéssel - megalapozott, így az irányadó volt a felülbírálat során.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlott bűnösségét a másodfokú bíróság is bizonyítottanak látta.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket általában helyesen sorolta fel, az enyhítő körülmények köréből kirekesztette a II. r. vádlott büntetlen előéletének értékelését arra figyelemmel, hogy a bűncselekmény elkövetésekor 19 éves vádlott esetében a büntetlen előélet súlytalan. Úgyszintén kirekesztette a rendezett életkörülményeit, mely jelen bűncselekmény elkövetése kapcsán nem bír jelentőséggel.

Ezzel szemben a helyesen megállapított fiatal felnőtt volta nyomatékos enyhítő körülményként veendő figyelembe. Az Európa Tanács R. (2003) 20 sz. ajánlása a fiatalkorúak bünelkövetésére adandó új, korszerű válaszokat kidolgozva adott útmutatást Európa államainak. Ezek között az életkorhatárok felfelé kitolódásának elismerése, rugalmasabb kezelésének sürgetése (11. pont) is megtalálható. A

hivatkozott 11. pont pedig a magyar büntetőjogban fiatal felnőttként meghatározott bűnelkövetőkkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat szempontjából bír jelentőséggel. A 11. pont azt tartalmazza:

Figyelembe véve a felnőtté válás időszakának a meghosszabbodását, lehetővé kellene tenni, hogy a 21 évesnél fiatalabb fiatal felnőttek a fiatalkorúakhoz hasonló bánásmódban részesüljenek és velük szemben ugyanolyan intézkedéseket alkalmazzanak, ha a bíró úgy ítéli meg, hogy még nem olyan érettek és cselekményükért nem annyira felelősek, mint valóban felnőtt társaik.

További enyhítő körülményként értékelte az ítélőtábla II. r. vádlott javára, az időmúlást.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a kiegészített és értékelt bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés nem áll összhangban a Btk. 83. §-ában meghatározott büntetési célokkal, az alkalmazott szankció célja - lévén, hogy e cselekmény elkövetője a fiatalkort éppen meghaladó felnőtt korú elkövető - elsősorban a nevelés/szocializáció.

Ezért a Fővárosi Ítélőtábla II. r. vádlottal szemben intézkedést, annak is a legenyhébb formáját, a **Btk. 71. § (1)** bekezdésében szabályozott **megrovást** alkalmazta.

A Btk. 71. § (1) és (2) bekezdése értelmében tehát a II. r. vádlottat megrovásban részesítette, amellyel a bíróság rosszallását fejezi ki az elkövetett bűncselekmény miatt és felhívta az elkövetőt, hogy a jövőben tartózkodjon bűncselekmények elkövetésétől.

Az ítélet járulékos rendelkezései is helyesek az ítélőtábla ezért a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtatta meg, az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2013. év március hó 26. napján

. Rédei Géza s.k.. Vincze Piroska s.k.. Bartkó Levente s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 5.B.819/2010/19. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 1.Bf.143/2011/9. számú ítéletében foglalt változtatással a mai napon jogerős!

Budapest, 2013. év március hó 26. napján

. Rédei Géza s.k.

A kiadmány hiteléül:

a tanács elnöke